

Reportatge

Biografia de David Bowie:

David Robert Jones va ser un gran actor i cantant del pop britànic. Artista que va canviar diverses vegades d'estil i va recollir múltiples influències, sobretot de la del punk, que li van fer adoptar en els anys setanta un provocatiu aspecte andrògin, anticipant-se a personatges com Boy George. Va treballar al costat d'artistes com ara, Mick Jagger, Iggy Pop, John Lennon o Brian Eno, i va col·laborar amb joves artistes, a la fama contribuiria notablement, com és el cas de Lenny Krawitz. Ziggy Stardust (1972) o Let 's dance (1983) són alguns dels discos mítics de la seva carrera, jalonada sempre per l'èxit i la polèmica.

També van ser freqüents les incursions de Bowie en el món cinematogràfic; la seva pel·lícula més celebrada és Bon Nadal, Mr. Lawrence (1983), de Naghisa Oshima.

David Bowie va començar la seva carrera cantant i tocant el saxòfon en petits locals i també en instituts, amb músics aficionats com The Manish Boys, David Jones & The King Bees o Lower Third. A finals de la dècada de 1960 va començar a gravar els seus primers discos, que després s'integrarien en el seu primer àlbum, David Bowie. Es va interessar més pel teatre, arribant a formar-se com mim i actor amb Lindsay Kemp, una influència que es deixaria notar més tard en les seves actuacions.

El 1969 va gravar l'àlbum Man of Words, en el qual s'inclouïa el single "Space Oddity", que arribaria al lloc cinc de les llistes al Regne Unit. . Al 1970 i 1971 va publicar els àlbums The Man Who Sold The World i Hunky Dory, en els quals va oferir una provocativa imatge andrògina, d'acord amb el glam, la tendència que dominava en aquell moment el rock britànic.

A partir de 1972 va començar el gran cicle de transformacions: a The Rise and Fall of Ziggy Stardust and the Spiders from Mars encarna una estrella bisexual del rock procedent d'un altre planeta. Aquell mateix any Bowie va aparèixer nu a la carpeta del seu àlbum Diamond Dogs (1974).

Les cançons de Bowie eren futuristas, breus referències dirigits al rock nord-americà i desenvolupava profundes i denses seqüències per les quals desfilaven personatges orwellians, arquetips d'una modernitat decadent o personatges que semblen sorgits del gènere gòtic. A la Gran Bretanya les crítiques a aquest últim àlbum van ser dures, i Bowie va decidir donar un gir a la seva carrera, adoptant una imatge personal més sòbria i introduint la música disco i el soul com influències estilístiques en les seves composicions. Es va llançar a la conquesta del mercat nord-americà amb l'àlbum Young Americans. Amb el suport d'Andy Warhol, amb el qual va travar gran amistat, la seva popularitat va créixer ràpidament.

En aquesta segona meitat de la dècada de 1970 Bowie va continuar experimentant amb nous sons. , a través de l'ús recurrent de sintetitzadors i de la manipulació de la seva veu en els temes.

Imatge de David Bowie

En els anys següents, i encara amb Eno, Bowie va gravar Stage (1978), àlbum en viu resultat de la seva gira d'aquell any, i Lodger (1979), que assenyalen la seva volta cap a un rock fresc, original i de senzilla comercialització.

David Bowie va emprendre en aquest moment el seu període de major èxit comercial, però també el de més crítiques adverses per part dels especialistes.

Allà va finalitzar una altre gran etapa en la seva carrera.

La seva influència ha estat molt gran com a artista polifacètic, gran creador i sempre molt original.